

KATARZYNA RYBARCZYK

Hospitalizacja pacjenta „hotelowego” – wybrane problemy

Streszczenie

Przedmiotem artykułu są zagadnienia związane z pojawiającymi się w praktyce podmiotów wykonujących działalność leczniczą problemami dotyczącymi pobytu pacjenta małoletniego lub niezdolnego do samodzielnej egzystencji i niewymagającego już leczenia w podmiocie udzielającym świadczeń zdrowotnych, lecz potrzebującego stałej opieki, w przypadku kiedy rodzina nie chce tej opieki sprawować i nie odbiera pacjenta z tego podmiotu.

Regulacja prawna odnosząca się do omawianej problematyki zawarta w obowiązujących przepisach daje podmiotom udzielającym świadczeń zdrowotnych instrumenty mające zdyscyplinować rodzinę pacjenta, aby ta wywiązywała się z obowiązku sprawowania opieki nad nim i odebrała chorego w związku z jego wypisem z tego podmiotu po zakończonym leczeniu. Zobowiązanymi do tego są przedstawiciele ustawowi oraz osoby, na których względem pacjenta ciąży ustawowy obowiązek alimentacyjny. Jeżeli uchylają się od odebrania chorego, podmioty udzielające świadczeń zdrowotnych uprawnione są do zorganizowania transportu sanitarnego w celu dowiezienia pacjenta do miejsca jego wcześniejszego pobytu. Koszty tego transportu obciążają określoną gminę, która ma prawo regresu w stosunku do osób zobowiązanych. Możliwe jest też obciążenie tych osób bądź samego pacjenta kosztami dalszego, nieuzasadnionego pobytu w tym podmiocie.

Przyjęte rozwiązania nie są jednak pozbawione wad utrudniających wyegzekwowanie od tych osób sprawowania opieki nad pacjentem i pokrycia kosztów dalszej, zbędnej hospitalizacji. Celem opracowania jest wskazanie słabości obowiązującej regulacji, mającej przynieść tak istotne dla praktyki podmiotów leczniczych rozwiązanie problemu pacjentów nieodbieranych przez rodzinę, i propozycje ich usunięcia.

Słowa kluczowe: koszty hospitalizacji – nieuzasadniona hospitalizacja – pacjent „hotelowy”